

Leo Trotskij: SOS. Till frågan om situationen i Frankrike

(8 december 1938)

Det imperialistiska Frankrike har definitivt gått in i ett kritiskt skede. Den parlamentariska regimen är uppenbarligen dömd. Frankrike måste antingen förvandla sig till en fascistisk diktatur eller till en socialistisk republik.

1936 antog de franska arbetarnas revolutionära rörelse en enorm omfattning. Idioter trodde att strejkrörelsen var ett resultat av "Folkfrontens" arbete. Det var precis tvärtom: massornas ökade tryck och den revolutionära "fara" som det gav upphov till utlöste, precis som i Spanien, skapandet av Folkfronten.

Även i ett land som har gått igenom ett dussintal revolutioner inleds varje revolution med naiva illusioner och enfaldig tilltro: den nya generationen måste lära sig på nytt. Folkfronten i Frankrike tog på sig samma uppgift som den så kallade "koalitionen" mellan kadeter, mensjeviker och socialistrevolutionärer gjorde i Ryssland i februari 1917 – att hejda revolutionen redan i inlednings-skedet. Skillnaden är att den reformistiska byråkratin i Frankrike (socialister, kommunister, fackföreningsledare) är oändligt mycket mäktigare än vad den var i Ryssland 1917. Dessutom stödde Kreml Folkfronten i namn av oktoberrevolutionen, som hade besekrat den ryska Folkfronten. Slutligen är det revolutionära partiet i Frankrike oändligt mycket svagare än vad det var i Ryssland.

Tack vare dessa förhållanden har den franska koalitionen otvivelaktigt lyckats bromsa in – och i viss mån demoralisera – 1936 års revolutionära rörelse. Hur djupgående och för hur länge? Det är omöjligt att säga på förhand. Om det är djupgående och för lång tid kommer den redan hopplöst splittrade Folkfronten definitivt att överges, och en reaktionär diktatur kommer att stiga upp på tronen i Frankrike. Men om, som vi bestämt kan förvänta oss, den av Folkfronten tillfälligt kuvade rörelsen hittar sig en utväg, så kan och kommer den att förverkliga socialismens seger. Det finns ingen tredje möjlighet.

Proletariatets nuvarande officiella ledare, Folkfrontens organisatörer, Jouhaux, Leon Blum, Thorez och de andra, är i själva verket den parlamentariska demokratins dödgrävare. Idag hjälps fascismen allra mest av dessa den Tredje republikens fullständigt ruttna "stötspelare". Det är alltför sent att tala om "faran" för den imperialistiska demokratin – den är fullständigt dömd, den kommer att sluta på skräphögen. Men den franska arbetarklassen befinner sig i den allra största fara.

Det vore brottsligt att förringa denna fara. Men det vore lika brottsligt att förringa det franska proletariatets styrka, dess kamptraditioner, dess fallenhet för revolutionära improvisationer. Tusentals revolutionära element finns utspridda inom dess djupa led. Fjärde internationalens franska sektion har lyckats skola betydande kadrer. Den annalkande faran kommer oundvikligen att driva det ena skiktet efter det andra inom arbetarklassen åt vänster. Fjärde internationalens kongress har givit de progressiva elementen ett revolutionärt program. Det de saknar är gemensamma band, en centraliserad organisation, tekniska och materiella medel.

Frankrikes revolutionära arbetare måste omgärdas av en atmosfär av internationell samhörighet och aktivt stöd. Fascismen förbereder ett inbördeskrig. I varje krig är pengar en viktig nerv. Fjärde internationalens franska sektion måste få hjälp med pengar. Denna plikt åligger inte bara medlemmarna i Fjärde internationalen. Frihetens och socialismens alla vänner är förpliktade att komma till de franska progressiva arbetarnas hjälp.

Är det inte för sent? Nej, allting visar att det inte är för sent. Det finns inget starkt fascistiskt parti i Frankrike. I Frankrike kommer det faktiskt inte ens att finnas en lika stor organisation som Hitlers parti före maktövertagandet: det är mot landets traditioner och sedvänjor. I Frankrike kan en mycket

mindre organisation locka de desperata och modfälda småborgerliga massornas till en reaktionär statskupp. Men trots allt är den franska fascismens nuvarande organisatoriska svaghet ett ytterst viktigt trumfkort i det revolutionära partiets händer. Vi kommer oundvikligen att få en viss frist innan tiden definitivt är mogen för en fascistisk statskupp, flera månader, kanske ett år, kanske två.

Under denna frist kan till och med ett ungt revolutionärt parti utföra mirakel. Det är nödvändigt att slå larm. Det är nödvändigt att inleda en öppen och internationell kampanj om den annalkande fascistiska katastrofen i Frankrike. Det är nödvändigt att inse och förklara för massorna att denna katastrof, precis som i Tyskland, förbereds av Andra och Tredje internationalens partier. Det är nödvändigt att ingjuta mod, djärighet, initiativ i Frankrikes revolutionära förtrupp. Det är nödvändigt att titta framåt och se den annalkande faran som den är. Världsproletariatets, inklusive det amerikanska proletariatets, öde avgörs nu i Frankrike. Det är nödvändigt att anstränga sig till det yttersta utan att förlora en dag. Heroiska uppgifter kräver heroiska medel!